

Fæstningen skal anerkendes eller ej, uagtet man ganske vist bevilger Penge til den. Af disse Grunde vilde jeg ikke være med til at foreslaa en Særbevilling til den i Anledning af 1848, men der gives jo Bevillinger, om hvilke Ordføreren for Finansudvalget selv har sagt, at de ere overordentlig gode og formaalstjenlige, og som han selv kun ønskede udskudt af rent finansielle Grunde. Jeg skal saaledes nævne Bevillingen om Forstærkning af Kjøbenhavns Søforter og om at fylde Kasematterne paa Trekroner. Det var et Forslag, som den ærede Ordfører for Finansudvalget i en Diskussion med det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) erkendte for nyttigt og godt og for en Bevilling, der burde komme en Gang, men vi havde ikke Raad til den i Aar, vi maatte vente til ad Aare. Jeg synes, en saadan Bevilling maatte vi meget godt kunne enes om at tage til Minde om 1848. Det vilde være ganske naturligt, thi det kan ikke nægtes, at medens 1848 var overordentlig meget andet, var et Aar med Frihedsbevægelse o. s. v., var det ogsaa et Aar, hvor det danske Folk viste, at det kunde og vilde værge sig, og jeg synes, at naar vi mindes 1848, er det ikke alene godt at se tilbage og sørge for de gamle, der have lidt og stridt for Fædrelandet, men det er ogsaa rigtigt at tænke paa de unge, tænke paa, at vi ved at skabe et bedre Værn maaske kunde forebygge, at der i Fremtiden kommer Invalider, og det er dog vel nok saa godt som at mindes dem, der ere blevne Invalider, til Dels som Følge af ufuldstændige og daarlige Forberedelser for Krigens Tid. Jeg vilde derfor have været ikke utilbøjelig til at stille et Forslag i denne Retning som Ændringsforslag til denne Lov, hvis det ikke af formelle Grunde sikkert vilde have været umuligt, idet Emnet alligevel maatte siges at være saa uensartet med det, der behandles her i Loven, og med, hvad ogsaa Titlen antyder, at jeg antager, at et saadant Forslag ikke vilde have kunnet komme til Behandling, saa derfor har jeg opgivet det. Men jeg kan ikke komme fra, at det vilde — forekommer det mig — have været en overordentlig smuk Hædersgave til den danske Stat at styrke Forsvaret ekstrordinært til Minde om Aaret 1848, og naar det ærede Medlem, der er Ordfører for Finansudvalget, har sagt: Herregud, har det ventet et Aar, kan det ogsaa vente et Aar til, ja, saa er det noget, vi ganske vist haabe, men som ingen af os ved, det er altid

bedst saa snart som muligt at være forberedt.

Hammerich: Jeg var ikke til Stede, da dette Forslag blev indbragt, og kunde derfor ønske at give den Tanke, der ligger bag ved det, min fulde Tilslutning. Naar vi i Aar staa over for Mindet om Tiden for 50 Aar siden med de store Begivenheder for vort Land, er det sikkert, at det er ikke mindst den nationale Vækkelse, som vi fra den Tid skyldte saa meget, og som vi have Grund til at mindes og bringe en Tak, og at vi maatte kunne finde en Form for at yde en Tak til de Mænd, der deltog i Forsvaret, det kunne vi vist alle enes om at ønske. Jeg vilde imidlertid sætte Pris paa, at den Stemning, der her har faaet sit Udtryk, maatte have en dybere Bund, og jeg kunde der i meget slutte mig til, hvad den sidste ærede Taler udtalte, at det skulde ikke blot være vort Ønske at mindes, hvad lyst vi have haft i Fortiden, men ogsaa at gøre vort til, at om vi igen skulle komme til at kæmpe for vort Land, det da for vore Sønner kunde blive under nogenlunde lige Vilkaar, at vi da atter kunne faa hæderfulde Minder at se tilbage paa. Imidlertid, dette skal jeg ikke dvæle ved, men jeg kan i Forbindelse med dette Lovforslag ganske vist ikke undlade at spørge efter et andet Lovforslag, som vi have haft fremme Gang efter Gang, og som ogsaa gaar ud paa at stille vore udslidte Krigere noget bedre paa deres gamle Aar. Vi have for nogle Aar siden — jeg var Medforslagsstiller — indbragt et Forslag om, at de gamle Underofficerer — og det er jo netop vore udslidte Krigere fra de senere Aar — skulde stilles noget bedre paa deres gamle Dage gennem en velfortjent Pensionsforbedring. Forslaget er senere i den beskednest mulige Form taget op og bragt frem Aar efter Aar af Regeringen, men det hviler desværre den Dag i Dag i Folketingsudvalgets Skød, heller ikke i Aar have vi hørt det mindste til det. Jeg vilde ønske, at den Stemning, som her har givet sig Udslag, ogsaa ad Aare maatte gøre sig saa stærkt gældende, at den kunde føre til, at dette berettigede Krav blev taget op, velvillig behandlet og bragt til et Resultat. Det er jo imidlertid nærmest de gamle overlevende, som have deltaget i Krigen 1848, der her er Tale om, og som jeg vilde ønske maatte faa noget Resultat ud af det Forslag, vi behandle. Det staaar for mig, som Udsigten er til, at de ikke faa andet end smukke Ord, idet der ganske